

Arrest

nr. 134 797 van 9 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 mei 2014 waarbij geen gevolg gegeven wordt aan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. J. RODRIGUEZ, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2010 dienen verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 20 mei 2014 beslist de de gemachtigde van de staatssecretaris als volgt :

“(…) Ik kan u de goede ontvangst melden van uw schrijven van 18.07.2013 en 20.12.2010.

Overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen kan de in België verblijvende vreemdeling een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen. Zonder de handtekening van betrokkenen of hun advocaat kan echter geenszins worden uitgemaakt of deze aanvraag daadwerkelijk door betrokkenen werd ingediend. De aanvraag d.d. 20.12.2010 vertoont het substantieel gebrek van afwezigheid van een handtekening en om deze reden kan er geen enkel gevolg aan worden verleend. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht. Zij menen dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

De verzoekende partijen citeren artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verder stellen zij dat de bestreden beslissing niet naar de juridische grondslag verwijst waarop zij zou rusten. Uit de ingeroepen wetsbepalingen blijkt niet dat er bij de ‘afwezigheid van een handtekening’ aan de doorgestuurde aanvraag geen gevolg kan worden verleend. De bestreden beslissing is niet passend gemotiveerd in rechte. De motiveringsplicht werd geschonden.

De motiveringsplicht wordt volgens de verzoekende partijen duidelijk geschonden omdat de verwerende partij motiveert door een verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling is in dit geval duidelijk niet van toepassing.

De verwerende partij voegt volgens de verzoekende partijen een voorwaarde toe aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet door te eisen dat er een ‘handgeschreven handtekening’ moet staan op de regularisatieaanvraag. Er dient benadrukt te worden dat de regularisatieaanvraag geldig ondertekend werd. Artikel 9bis wordt daardoor geschonden.

De raadsman van de verzoekende partij heeft een manuele handtekening geplaatst op de regularisatieaanvraag en de begeleidende brief die aan de burgemeester per aangetekend schrijven werden verstuurd. De beslissing is niet passend gemotiveerd in feite. De regularisatieaanvraag werd niet alleen met een ‘handgeschreven handtekening’ ondertekend, maar ook ‘elektronisch’ ondertekend. De verzoekende partijen geven een theoretische uiteenzetting over het verschil tussen een elektronische en digitale handtekening. Zij verwijzen naar het arrest van de Raad nr. 34 364 van 19 november 2009.

De verzoekende partijen stellen verder dat de aanvragers en hun raadsman in de huidige procedure duidelijk geïdentificeerd zijn. Dat vloeit volgens hen voort uit meerdere elementen, waaruit moet geconcludeerd worden dat de aanvraag een handtekening bevat, zelfs een ‘elektronische handtekening’:

- De namen, geboortedatum, DVZ nummers en adres van de aanvragers was schriftelijk vermeld.
- De naam van de raadsman werd elektronisch geschreven op het einde van de regularisatieaanvraag, zowel als op de brief die bestemd is aan de burgemeester.
- Briefhoofd van het kantoor van de raadsman van de aanvragers.
- Het adres, telefoonnummer, faxnummer, emailadres van de raadsman van de aanvragers werd ook vermeld.

- De stempel van de raadsman van de aanvragers staat ook op de gesloten enveloppe die de regularisatieaanvraag bevatte. Op de stempel staan de naam, de hoedanigheid, en het adres vermeld.

Een gewone elektronische handtekening kan als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend. Dit is het geval in casu. De functies van de handtekening, met name de identificatie van de auteur van het document, worden duidelijk vervuld. In ieder geval kan uit de motivering van de bestreden beslissing niet afgeleid worden waarom voornoemde elementen, en alle andere die ervoor zorgen dat de auteur van de aanvraag ongetwijfeld geïdentificeerd kan worden, niet afdoende zijn om te beschouwen dat de aanvraag ondertekend is. De verwerende partij gaat helemaal voorbij aan het feit dat de verzoekende partijen het voorwerp van een positieve woonstcontrole zijn geweest gedurende dewelke zij bevestigden een regularisatieaanvraag te hebben ingediend, en dat zij in het bezit werden gesteld van ontvangstbewijzen van hun aanvraag, en dat er een bijkomend schrijven aan de verwerende partij werd gestuurd die het indienen van deze regularisatieaanvraag ondubbelzinnig bevestigt. De verzoekende partijen verwijzen naar hun schrijven van 18 juli 2013 en 20 december 2010. Daarop staat een handgeschreven handtekening. Zij vragen zich ook af waarom de verwerende partij gevolg geeft aan het schrijven van 18 juli 2013 en 20 december 2010, door aan de verzoekende partijen te schrijven, maar geen gevolg wil geven aan de regularisatieaanvraag. Deze houding is onbegrijpelijk. Er bestaat duidelijk geen twijfel dat deze aanvraag door de verzoekende partijen werd ingediend. De motivering is niet afdoende.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo wordt verwezen naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat stelt dat een in België verblijvende vreemdeling een machtiging tot verblijf kan aanvragen. Voorts wordt gemotiveerd dat de aanvraag van 20 december 2010 niet voorzien is van een handtekening, noch van verzoekende partijen, noch van hun advocaat, en dat bij gebrek hieraan niet kan worden uitgemaakt of deze aanvraag werkelijk door verzoekende partijen werd ingediend. Omwille van dit substantieel vormgebrek wordt aan de aanvraag geen gevolg gegeven.

Verzoekende partijen kunnen aldus niet voorhouden dat de bestreden beslissing slechts een motivering in feite en geen motivering in rechte bevat.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3. Voor zover de verzoekende partijen het hebben over hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt dat het in casu om een aanvraag om

machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gaat, waarmee artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen uitstaans heeft. Ter terechtzitting beaamt de advocaat van de verzoekende partijen dat er een vergissing is geslopen in het verzoekschrift en dat zij menen de schending aan te halen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.4. De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 20 december 2010 bevindt zich in het administratief dossier. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt, werd deze aanvraag noch door de verzoekende partijen zelf noch door hun advocaat ondertekend. Het schrijven van 18 juli 2013 betreft een email met de volgende inhoud: *“(…) Je m’étonne que votre office me dise qu’il n’y a jamais eu de demande de régularisation médicale pour Madame M. et monsieur N. Vous trouverez d’ailleurs en copie la demande de régularisation, ainsi que la preuve de son dépôt à la Poste. En outre, mes clients ont fait parvenir, notamment par mon intermédiaire, de nombreux certificats médicaux complémentaires depuis lors. Je vous remercie de prendre ce document dûment en compte et de me faire parvenir la position de votre office quant à ce (…).”*

De verzoekende partijen voegen bij dit schrijven van 18 juli 2013 opnieuw de niet ondertekende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad wijst erop dat het doel van de handtekening erin bestaat de auteur van de aanvraag te kunnen identificeren en vervalsing uit te sluiten. Evenzo geeft de handtekening uitdrukking aan de expliciete wil van de auteur om de aanvraag te doen en de inhoud van deze aanvraag te onderschrijven. In casu blijkt dat – zoals de verzoekende partijen terecht aanvoeren – zij na het indienen van de niet-ondertekende aanvraag nog gecorrespondeerd hebben met het bestuur inzake deze aanvraag waardoor het niet ernstig kan betwist worden dat verzoekende partijen wel degelijk de auteur zijn van voormelde aanvraag en zij de inhoud daarvan onderschrijven. De Raad kan het in casu dan ook geenszins kennelijk redelijk achten dat het bestuur weigert gevolg te geven aan de aanvraag van de verzoekende partijen omdat *“Zonder de handtekening van betrokkenen of hun advocaat (..) echter geenszins (kan) worden uitgemaakt of deze aanvraag daadwerkelijk door betrokkenen werd ingediend.”*

In de nota met opmerkingen betoogt verwerende partij dat verzoekende partijen niks inbrengen tegen de vaststelling dat een handtekening onontbeerlijk is voor de authenticatie van een officieel stuk zoals de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Evenwel, zoals hiervoor aangegeven, gaat verwerende partij met dit betoog volledig voorbij aan de argumenten in het verzoekschrift dat *“Verwerende partij kan zeker niet gevolgd worden daar zij stelt dat “zonder handtekening van betrokkenen of hun advocaat kan echter geenszins worden uitgemaakt of deze aanvraag daadwerkelijk door betrokkenen werd ingediend”. Verwerende partij gaat helemaal voorbij aan het feit dat (..) er bijkomende schrijven aan verwerende partij werden gestuurd die het indienen van deze regularisatieaanvraag ondubbelzinnig bevestigen (..)”*.

De verzoekende partijen maken met hun betoog een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Artikel 1

de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 mei 2014 waarbij geen gevolg gegeven wordt aan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER